

NA MARGINAMA ANINOG DNEVNIKA

„Ja verujem da su ljudi u dubini svoga
srca dobri...“

Ana Frank u svome dnevniku

Pod senkom biljke
da li ja,
razdragani putnik na suncu,
pomislim na crne senke,
crnje od smrti,
crnje od hiljadu smrti,
koje su takle tvoje srce?

U vodama vidim nebo
i lik svoj
raznežen igrom sa pticom
i mladom granom,
a da li vidim
lik tvoj
sa olovnim grudvama straha
umesto očiju,
sa ponoćnim
krematorijumskim
vatrama
umesto prvog ljubavnog sna,
sa grčom zemlje
od koraka rata
umesto usana,
umesto osmeha,
sa žigom na čelu
umesto jedinog imena
koje ti živi u krvi;

a da li vidim
tvoje igre

ubijene u prvom nevinom skoku?
A bio je dan trava i cveća
kada si poslednjim naporom,
poslednjom čežnjom,
očima priklanjala
latice daleke
i vlati zanjihane . . .

Zašto je bio baš
dan trava i cveća
kada si zauvek
morala da poveruješ:
nikada više neću
glasom dozivati,
okom zavoleti,
rukom prigrliti,
srcem poljubiti?

Bio je dan trava i cveća
kada si još samo mogla
poslednjim svetlom u svome srcu
neme reči svoga sna
da meni pričaš,
meni dalekom
i budućem.

I danas
pod senkom biljke
ja vidim tvoj san
kako kao tuga lufa povrh trava
moleći za tvoje
neponovljive oči . . .